

Deniz ile Denizci

Yaşamın hep bir umut boyu ötesindeydi deniz
Hep bir arpa boyu gerisinde belki
Nerede olduğunun ne önemi vardı ki

Bir güneş doğuşu kadar monotonda
Bir kuş ötüşü kadar amiyane
Kırık bir vazonun içindeki
Çiçek gibi soluksuz
Kendi mavi içi ateş kırmızısı
Güneşte üşür
Gölgede yanar
İçinde hep bir sessizlik kanar

Büyülü bir çift göz gibi süzerken ufkunu
Yanı başında bir yelkenli bitti
Denizin akli başından gitti

Rüzgar boyun eğdi denize
Yelkenli sustu acizce
Bir yel beklerken denizci
İlk defa neşeli bir ses duydu
Sesi önce avuçlarına aldı
Denizin istediği de buydu

Okyanuslardan süzülüp gelmişti
Üzülmemeyi öğrenmişti

Bir yangın gibi yağdı gökyüzünden
Unuttu yolunu bir deniz yüzünden
Büyüsüne kapılıp yüreğine aldı
Kaybetmekten hiç korkmadı

Yaktı, köz oldu deniz
Bir çift büyülü göz oldu yine
Rüzgar coştı bunun üstüne

Ne yelken kaldı geriye
Ne de anılardan bir methiye

Battı, yitti yelkenli
Ufukta bir denizci kaldı
Deniz onun öldüğünü sandı
O, uzaklardan denize el salladı
Gören olmadı
Yüzünde gülücük, gözlerinde neşe
O, uzaklardan denize yine el salladı

Kaybetmekten hiç korkmadı
Bir mesaj yazdı ve şişeye koydu:

Deniz ile Denizci

Yaşamın hep bir umut boyu ötesindeydi deniz
Hep bir arpa boyu gerisinde belki
Nerede olduğunun ne önemi vardı ki...